

Vsak je nekaj posebnega

V mali hišici blizu gozda so živeli hrček, miš, petelin, mucek in še nekdo.

Vsak je bil drugačen. Hrček je bil majhen in počasen.

Miš je bila zelo tiha.

Petelin je bil glasen.

Mucek pa je bil igriv in radoveden.

Nekega dne je močno zapihal veter.

»Ojoj!« je rekla miš. »Ne dosežem svoje police.«

»Jaz sem majhen, a znam plezati in tudi nositi znam. Ti pomagam!«

Miš se je nasmehnila: »Hvala, ker si mi pomagal, hrček!«

Kmalu zatem je mucek obtičal na drevesu.

»Na pomoč! Mijav, mijav, mijav...«

»Kikirikiiii! Pomoooč! Kikiriki!«

Hrček in miš sta stekla po vejo, mucek pa je previdno zlezel dol.

»Skupaj zmoremo,« je rekel hrček.

(Iz gozd se prikaže lisica takrat petelin zakikirika)

»Kikiriki lisica, kikiriki, lisica v bližini!«

(Vse živali se ustrašijo in se skrijejo vsaka v svoje skrivališče zraven stokajo): Ojoj, ojoj, ..

»Ne bojte se,« je tiho rekla lisica.

»Jaz sem drugačna ... in pogosto sama.«

Miš je zbrala pogum:

»Tudi mi smo vsi drugačni.«

Lisica je opazila, da se je petelinu zataknil med vrata.

Nežno mu je pomagala.

»Hvala, kikiriki.«

Potem je lisica pomagala hrčku prinesiti semena, mucek pa ji je pokazal, kako se igrati.

Hrček je rekel:

»Nekdo je hiter, nekdo počasen. Se strinjata otroci?«

Miš je dodala:

»Nekdo je glasen, nekdo tih. kaj pravite, je tudi pri vas tako?«

Petelin pa je rekel:

»A vsi smo pomembni, kajneda!.«

Mijav, «res je, mijav»

Lisica se je nasmehnila.

»Hvala, ker ste me sprejeli.«

Vsi so se prijeli za tačke in repke.

Bili so različni – in prav zato pravi prijatelji. 505028